

SANITAT

Farmàcies al límit: tres casos de resistència

Els farmacèutics alerten que el sector sanitari està a punt del "col·lapse" financer i no saben quants mesos més podran omplir els prestatges de medicaments

PERE TORDERA

Reportatge

LARA BONILLA / DANI REVENGA
ELISABET ESCRICHE

Dijous que ve els farmacèutics es manifestaran per reclamar que la Generalitat els pagui les factures pendents des del novembre o, el que és el mateix, més de 300 milions d'euros. Aquesta setmana ha saldat ja una part de la factura corresponent a les receptes dispensades el mes de gener, però no és suficient per cobrir el deute. Els farmacèutics asseguren que estan al límit, que estan hipotecant el seu patrimoni personal per omplir els prestatges de medicaments, però alerten que aviat hi pot haver desabastiment.

idors, un familiar li va haver de prestar 24.000 euros, que ja ha tornat, i ha anat trampejant la situació perquè les dues cooperatives de distribució de medicaments amb les quals treballa li han permès endarrerir els pagaments. "Si no fos per ells, ja hauria tancat, perquè quatre mesos sense cobrar no és sostenible", afirma.

Gràcies al fet que s'han avingut a negociar el deute, pot continuar dispensant medicaments, perquè ja hi ha dos laboratoris que li han tallat el subministrament. "Si la via de la cooperativa s'acaba, em quedaré amb els fàrmacs que tinc als prestatges i prou", reconeix. Ara s'ho pensa dos cops abans de fer comandes de medicaments que costin més de 200 euros. Els bancs ja no li donen crèdit -"la farmàcia ja no és garantia de res", diu- i l'única opció que li que-

Queixa
Quatre mesos sense cobrar no és sostenible, diuen els farmacèutics

da és rescabalar la hipoteca del seu pis per arribar a final de mes. "Si aconseguixo liquiditat podré afrontar algun pagament, però ja no sé per on tirar", assegura.

La facturació li ha baixat un 20% l'últim any i els ingressos li donen per cobrir tot just les necessitats bàsiques. "No tinc sou; retiro el mínim per pagar la meua hipoteca personal, llum, aigua i menjar". La resta es queda a la farmàcia per pagar les nòmines dels tres treballadors. "Però si aquest mes no cobrem, no podré afrontar ni nòmines ni Seguretat Social", reconeix. Ja ha hagut de fer fora un treballador i rebaixar la jornada a dos més. I deu l'últim mes de lloguer de la farmàcia. "Per sort, no tinc família a càrrec meu perquè, si no, no sé com ho faria", diu. Nega que els farmacèutics siguin un col·lectiu benestant. "Això s'ha aca-

bat, jo he hagut de rebaixar el nivell de vida perquè això no dona". Els impagaments de la Generalitat han tocat el moll de l'os del negoci, ja que les receptes del CatSalut representen el 80% dels seus ingressos.

Lamenta que els farmacèutics estiguin enmig d'un conflicte entre Catalunya i l'Estat pel fons de liquiditat autonòmic, però confia que el sector se'n sortirà. Per si de cas, ha fet una promesa a la patrona de Catalunya: "Si tot això s'arregla, pujo a Montserrat!" Amb tot, el que més el preocupa és el futur d'un ofici que s'estima amb devoció i que no sap cap on es dirigeix.

02

TONI MENDIETA
FARMACÈUTIC (LLAFRANC)

"Només puc aguantar un parell de mesos"

TJERK VAN DER MEULEN

01

EMILIO MOLINER
FARMACÈUTIC (BARCELONA)

"No sé si arribaré als 20 anys d'ofici"

No porta bata i se sent més còmode davant que darrere del taulell. A Emilio Moliner, de 43 anys, li agrada el contacte directe amb els usuaris de la seva petita farmàcia del Fort Pienc, a Barcelona, als quals coneix pel nom, i reivindica que el seu ofici és molt més que "dispensar medicaments". Una feina que al setembre farà 20 anys que exerceix. "Però no sé si hi arribaré", diu. Així de malament està la situació del sector. Des de l'1 de novembre, com tots els farmacèutics, està pagant els medicaments de la seva butxaca perquè la Generalitat no els paga les factures. Moliner s'ha quedat sense liquiditat. Per pagar a prove-

Toni Mendieta té 45 anys i en fa 19 que és propietari de l'única farmàcia que hi ha a Llafranc (Baix Empordà). La meitat dels productes que ofereix són de venda lliure i l'altra són receptes. Actualment la Generalitat li deu 80.000 euros. Per poder cobrir aquesta xifra, ha deixat de pagar al comptat als proveïdors per fer-ho en un termini de 30 dies i, de retruc, ha perdut el descompte que li feien. Alhora, ha hagut de gastar-se els diners que tenia en un fons d'inversió i comprar "menys" productes.

Reconeix que ha pogut parar el cop perquè els endarreriments dels pagaments són de les vendes fetes durant la temporada d'hivern, en què la farmàcia té 237 clients potencials. El negoci, però, es pot ensorrar si passa durant la temporada turística, en què la població arriba a 15.000 persones. "Si no obren l'ai-

xeta no aguantarem. Estem al límit”, deixa clar. Segons ell, només hi ha dues solucions per fer front a aquesta situació: o que el conseller de Salut, Boi Ruiz, expliqui a la població que ni la Generalitat ni les farmàcies tenen diners per pagar els medicaments o proclamar la independència. “Mai he viscut una situació tan crítica. Els farmacèutics portem més de deu anys de retallades i ara financem la medicació de la gent. No és que deixem de cobrar, sinó que a sobre paguem”, insisteix.

Mendieta calcula que el seu negoci només pot aguantar amb l'actual context un parell de mesos més. “Tenia el negoci sanejat. Ara bé, també tinc clar que si en lloc de tenir tres fills que estudien primària estiguessin a la universitat, hauria hagut de tancar perquè les despeses són molt més elevades i no podria tirar del meu patrimoni, com estic fent ara”, explica. Tot plegat, alerta, perjudica la població perquè no es dona un bon servei i perquè arribarà un moment en què no hi haurà medicaments perquè les farmàcies no els podran finançar. “Fins que l'administració no mogui peça, els farmacèutics hauríem de desconectar la recepta electrònica”, diu.

03

SARA PROS

FARMACÈUTICA (SOLIVELLA)

“Estem molt a prop del col·lapse”

Sara Pros regenta en solitari una farmàcia de Solivella, un petit municipi de 700 habitants de la Conca de Barberà. Fa dos anys i mig que, després d'haver acumulat experiència com a treballadora en un altre establiment farmacèutic, es va decidir a llançar-se a la piscina i a obrir

el seu propi negoci. Per fer-ho, va haver de demanar un crèdit, que encara està pagant. L'endarreriment dels pagaments del Govern li està posant les coses molt difícils: “Jo he d'avançar els diners per no fallar als meus clients, però la Generalitat sí que ens falla a nosaltres. I els venciments del crèdit tampoc perdonen”, lamenta Pros. “No sé quant podré resistir, però s'hauria de tenir en compte que molts estem molt a prop del col·lapse”.

De moment, no ha hagut d'anul·lar cap comanda de medicaments, però si la situació continua agreujant-se no ho descarta. El fet de ser una farmàcia rural li posa, a més, una responsabilitat addicional. El seu establiment és l'única opció que els veïns de Solivella tenen per proveir-se de fàrmacs sense haver de sortir del poble. “En una ciutat és diferent; si tanca una farmàcia en trobes una altra a prop, però aquí hi ha molta gent que tindria problemes per haver-se de desplaçar a altres pobles”, explica. Alerta que “està a punt de trencar-se l'equilibri sanitari del país”. “I no és per culpa nostra, nosaltres no hem gestionat malament els nostres negocis; qui no compleix és l'administració”. Pros es mostra partidària que tots els farmacèutics de Catalunya s'uneixin “per denunciar aquesta problemàtica i alertar la societat del que està en joc”.

A la demarcació de Tarragona, el 61% dels farmacèutics van votar a favor del tancament de farmàcies un dia a la setmana, un 10% més de la mitjana registrada a tot el país. La mesura, però, no va obtenir els vots suficients entre els farmacèutics catalans, que, finalment, han optat per manifestar-se dijous a la plaça Sant Jaume de Barcelona, entre altres mesures de protesta. ■